

ת"פ 26721/10/13 - מדינת ישראל נגד נ. ח.

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 26721-10-13 מדינת ישראל נ' ח. (עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נ. ח. (עציר)

הנאשמת

גזר דין

רקע ועובדות

1. הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה בכתב אישום מתוקן, בעבירות של התפרצות לבית מגורים, גניבה, הפרעה לשוטר, ניסיון לתקיפת שוטר, ואיומים.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 3.10.13 בשעה 19:00 לערך פגשה הנאשמת אדם קשיש, יליד 1926, (להלן: הקשיש) עת טייל ברחוב. הנאשמת פנתה לקשיש, שוחחה עמו בעברית (שפה שאינו מבין), החזיקה בידו וליוותה אותו עד לביתו. משהחל הקשיש לפתוח את דלת הבית, הגיע בנו של הקשיש והנאשמת שהבחינה בו, נסה מן המקום בבהלה.

ביום 5.10.13 בשעה 15:00 לערך, התפרצה הנאשמת לביתו של הקשיש באופן שפתחה את דלת הכניסה הראשית לדירה אשר הייתה סגורה אך לא נעולה, נכנסה אל הדירה והחלה לסייר בין חדרי הדירה ולחטט בתכולתם, כשהיא מתעלמת לחלוטין מקיומו של הקשיש.

משניגש אליה הקשיש ושאל לפשר מעשיה בדירה, הניחה את המצרכים שנטלה מן המטבח ועזבה את המקום בריצה. או אז, כשנכנס הקשיש לחדר השינה הבחין כי הנאשמת נטלה עמה את תכולת ארנקו - 700 ₪ במזומן וכרטיס חיוב, את מפתח הדירה ואת הטלפון הנייד שלו.

2. בעקבות המתואר לעיל, הגיעו השוטרים חיים צ'רקסקי ואביבה אלמו (להלן: "השוטרים") בשעה 18:20 לביתה של הנאשמת. משביקשו לעכב את הנאשמת, התנגדה לכך הנאשמת וניסתה לברוח מן השוטרים עת ירדה במהירות במדרגות הבניין בו היא מתגוררת, כשבן זוגה ואביו מסייעים לה בכך. משאחז בה השוטר חיים על מנת למנוע את בריחתה, ניסתה הנאשמת לדחוף אותו ולנשוך אותו בכתפו. כתוצאה מכך איבד השוטר את שיווי משקלו ושניהם נפלו ארצה. בעודם על הקרקע המשיכה הנאשמת להתנגד לאיזוקה, השתוללה וצעקה ולא שעתה לבקשת השוטרים להשיט ידיה ולאזקה. כל זאת כשבן הזוג ואביו מתנהגים באלימות כלפי השוטר חיים ומונעים ממנו מלעצור את הנאשמת.

בהמשך לכך, לאחר שהנאשמת נעצרה והובאה לתחנת המשטרה, העליבה את השוטר חיים ואיימה עליו באומרה: "תביא את הפרטים שלך, אני אזיין אותך במח"ש, יא בן זונה טפי עלייך" (תוך שהחווה תנועת יריקה לעבר השוטר חיים). גם לאחר שמסר לה השוטר חיים את פרטיו המשיכה הנאשמת לאיים: "יפה, אני אתבע אותך במח"ש, יא זבל. לך לך לפני שאני אתן לך בעיטה על הפרצוף, יא מעפן". כן איימה הנאשמת על השוטרת נועה דמרי באומרה כי "תדקור את השוטר חיים בתחת".

טיעוני הצדדים לעונש

3. **ב"כ המאשימה** הפנתה לעבירות בהן הורשעה הנאשמת, לחומרותן, לנסיבות ביצוען ולערכים המוגנים בבסיסן.

ביחס לעבירת ההתפרצות טענה ב"כ המאשימה כי עבירה זו פוגעת בביטחון האישי של הציבור ובאיכות חייו, בפרטיותו ובקניינו ואף טומנת בחובה סיכון לאלימות ופגיעה בחיי אדם או בשלמות גופו. כן טענה כי מדובר בעבירות בהיקף רחב שהנן קלות לביצוע וקשות ללכידה ומשכך נדרשת ענישה מרתיעה בגינן. לגישת ב"כ המאשימה, עבירת ההתפרצות בוצעה תוך תכנון מוקדם ובוצעה כלפי קשיש בן 87 ומשכך, לטענתה שיקול ההגנה על קשישים חייב להיות מרכזי הכובד בשקילת העונש. בנסיבות טענה ב"כ המאשימה כי מתחם הענישה הראוי בגין ההתפרצות נע בין 18-36 חודשים ובעבירת הגניבה נע המתחם בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר בפועל (בעניין זה אעיר כי לא היה מקום לטיעון ביחס לשני מתחמים, שכן עבירת ההתפרצות לדירה והגניבה ממנה, הן אירוע אחד, אשר יש לקבוע בגינו מתחם אחד).

ביחס לעבירות כלפי שוטרים טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בעבירות הפוגעות בסדר ובביטחון ואף בציבור הרחב שעל בטחונו אמונים השוטרים ומשכך נקבע בצדן עונש מינימום. לגישת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה בגין כל אחת מהעבירות של ניסיון תקיפת שוטר ושל איומים, נע בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, ובגין העבירה של הפרעה לשוטר נע המתחם בין מאסר מותנה קצר ועד לעבודות שירות (אף כאן, אעיר כי האירוע המתייחס לשוטרים, הנו אחד, ויש לקבוע בגינו מתחם אחד בלבד הכולל את כל העבירות).

ביחס לעונש הראוי לנאשמת, הפנתה ב"כ המאשימה לעברה הפלילי המכביד, כבת 28 בלבד, וטענה כי הדבר מעיד על דפוס התנהגות עברייני. כן הפנתה ב"כ המאשימה לארבעת המאסרים המותנים העומדים לחובת הנאשמת. ב"כ המאשימה הדגישה כי אף בעבר ביצעה הנאשמת עבירה כנגד קשיש, בגינה הורשעה בסיוע לשוד מזוין ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

משכך ביקשה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשמת מאסר ברף העליון של המתחם, להפעיל את המעצרים המותנים במצטבר (למעט מאסר מותנה בן חודשיים שהוסכם כי ירוצה בחופף), לחלט את ההתחייבות עליה חתמה הנאשמת במסגרת ת.פ. 27462-09-10 ולהטיל עליה מאסר מותנה ארוך ומרתיע, קנס והתחייבות.

4. **ב"כ הנאשמת**, הדגיש את הודאת הנאשמת, אשר ניתנה בהזדמנות ראשונה וחסכה את שמיעת העדים. בעניין זה הפנה ב"כ הנאשמת לעובדה שלמרבה הצער, בין לבין נפטר המתלונן ולכך שהנאשמת לא ביקשה לנצל עובדה זו לתועלתה. לטענת הסנגור, יש בהודאה משום לקיחת אחריות והבעת חרטה אשר צריכים להוות שיקול משמעותי בגזירת דינה של הנאשמת.

ב"כ הנאשמת הפנה לנסיבות חייה הקשות של הנאשמת וטען כי הן שהביאו לעולם העברייני. כן הפנה הסניגור

לכך שהעבירות בוצעו ללא שותפים ולנזק המוגבל שנגרם בעטיין- גניבת סך של 700 ₪ לו היתה זקוקה למחייתה וטלפון נייד פשוט. כן הפנה הסניגור לכך שהנאשמת ניסתה ליטול שקית עוף מהמקפיא ובקבוקי יין, דבר המלמד, לפי הטענה, על הקושי הקיומי שלה.

לעניין העבירות כלפי שוטרים טען הסניגור כי מדובר בניסיון תקיפה בלבד, ועבירות מילוליות ולכן יש ליתן להן משקל מינימאלי.

ב"כ הנאשמת טען כי מתחם הענישה בגין העבירות המיוחסות לנאשמת נע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר.

לעניין המאסרים המותנים, טען הסניגור כי לו הייתה מצרפת הנאשמת את שני התיקים שהתנהלו נגדה בבית המשפט המחוזי, סביר להניח כי המאסר המותנה הכולל שהיה נגזר בגינם היה קצר מסכום שני המאסרים שעומדים לחובתה כיום. על כן ביקש כי יופעלו בחופף, כמו גם יתר המאסרים המותנים.

לסיכום ביקש ב"כ הנאשמת להסתפק בתקופת מעצרה של הנאשמת מיום 6.10.13 עד כה, להפעיל את כל התנאים העומדים לחובתה בחופף כך שבסופו של דבר העונש הכולל שייגזר על הנאשמת לא יעלה על 12 חודשי מאסר.

5. הנאשמת, הגישה מכתב לבית המשפט וטענה כי היא מצטערת ומתנצלת. עוד טענה כי היא מצויה מזה כ-5 שנים בטיפול פסיכיאטרי, לאחר שראתה את אמה נרצחת לנגד עיניה ואת אחיה נדקר. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה טענה הנאשמת שעשתה כן מאחר והייתה זקוקה לכסף. הנאשמת טענה כי היא רוצה להשתחרר, לשקם את חייה וכי היא מתביישת בעצמה. במסגרת המכתב שהגישה (ענ/1) פירטה הנאשמת את נסיבות חייה הקשות הן מבחינה כלכלית, הן מבחינה נפשית והן מבחינה רפואית וטענה כי נאלצה לגנוב בהיעדר ברירה אחרת.

דין

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, הליך גזירת הדין מורכב ממספר שלבים. ראשית, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. לאחר מכן, עליו להחליט אם המקרה, מתאים לחרגה מהמתחם שנקבע, בין לחומרה ובין לקולא. באם ימצא שאין לחרוג, כאמור, ייגזר הדין בגדרי המתחם, בין היתר, בהתאם לשיקולים המפורטים בסעיף 40א' לחוק העונשין. כמו כן, נדרש בית המשפט לקבוע אם כתב האישום כולל מספר אירועים, או שמא אחד, הכולל מספר עבירות (סעיף 40ג' לחוק העונשין). הנפקות היא ביחס למספר מתחמי הענישה שיש לקבוע. באם יקבע שמכלול העבירות הנכללות בכתב האישום מהוות אירוע אחד, יש לקבוע מתחם אחד. אחרת, יש לקבוע מספר מתחמים כמספר האירועים הקיימים.

7. קביעתו של המתחם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה, אשר הוגדר בסעיף 40ב' לחוק העונשין, בקיומו של "יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו...". עקרון זה פורש בפסיקת בית המשפט העליון כעקרון הגמול (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13)). לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם, על בית המשפט להתחשב "בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט" (סעיף 40ג' לחוק העונשין). לעניין זה ראוי לציין כי "מתחם העונש ההולם הוא אמת-מידה

נורמטיבית, המשקללת את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מן העבירה, מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו ונסיבות ביצועה, לרבות מידת אשמו של הנאשם" (ע"פ 1323/13 **רך חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.13)).

8. בענייננו, כתב האישום כולל מספר עבירות, אשר יש לחלקן לשני אירועים. האירוע הראשון עניינו עבירות ההתפרצות והגניבה והאירוע השני עניינו העבירות שבוצעו בחלוף מספר שעות כלפי שוטרים. מכאן שיקבעו שני מתחמי ענישה. יחד עם זאת הענישה שתוטל תהא כוללת (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין)

עבירות ההתפרצות והגניבה

9. רבות נאמר באשר לחומרת העבירות של התפרצות לבתי מגורים וגניבה, אשר הפכו "למכת מדינה". מעבר לנזק הכלכלי שעבירות אלה גורמות לפרט ולחברה בכללותה, הרי שמדובר בחדירה בוטה למבצרו של אדם, מקום בו הוא אמור להרגיש בטוח יותר מכל ופגיעה קשה בפרטיותו, בשלוותו ובתחושת הבטחון האישי שלו. ראה לעניין זה ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (ניתן ביום 31.12.08): "לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

10. משכך, פסק בית המשפט העליון כי: " הנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר." (רע"פ 3063/11 **אפריים כהן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.4.11)).

11. במעשיה של הנאשמת קיימת חומרה יתירה - הנאשמת שמה לה למטרה לזנב אחר החלשים שבחברה. היא בחרה לה קורבן קל (או שמא נאמר, טרף קל), התקרבה לקשיש חסר ישע, שאינה מכירה וניסתה לחדור לביתו בתחבולה, תוך שניסתה לרכוש את אמונו. משלא הצליחה לעשות כן בפעם הראשונה, שבה בחלוף יומיים לדירתו, נכנסה אליה, חיטטה בתכולתה והכל לנגד עיניו של הקשיש וביודעה כי לא יוכל לעשות דבר להגן על עצמו או על רכושו. הנאשמת גנבה מהקשיש סכום כסף שהיה בארנקו, כרטיס חיוב, טלפון נייד ואת מפתח הדירה. קל לתאר את הבהלה שהכתה בקשיש אשר היה עד למעשיה של הנאשמת עת נכנסה לביתו ללא רשות, טיילה בין החדרים השונים וחיטטה בתכולתם, כבתוך שלה. התנהגות זו מגלה, בצד שפלות והיעדר חמלה לחלשים שבחברה, אף תעוזה והיעדר מורא. כמו כן טומנת היא בחובה סכנה בעת מפגש עם הקשיש, שמא יפגע, בין במתכוון ובין שלא.

12. לעניין מתחם הענישה ההולם עבירה זו בנסיבותיה, ראה למשל עפ"ג 33356-03-13 **שהאדי אדיב נ' מדינת ישראל** (2.1.14) שם אושר מתחם ענישה של 12-36 ביחס להתפרצות לדירה, כאשר הדיירים שהו בה וישנו

(ואף נקבע שהרף התחתון מקל יחסית). יחד עם זאת במקרה זה מדובר היה בשב"ח. כמו כן ראה קביעה דומה בעפ"ג 64551-10-13 דוד זינו ואח' נ' מדינת ישראל (6.2.14).

13. בהביאי בחשבון את העיקרון המנחה בענישה - הלימה, מידת אשמה של הנאשמת, הערך החברתי שנפגע, כאמור, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ויתר הנסיבות כאמור בסעיף 40 ט' לחוק העונשין, סברתי כי מתחם הענישה ההולם עבירות אלו בנסיבותיהן, נע בין 10 ל-36 חודשי מאסר.

עבירות כלפי שוטרים

14. לעבירות כלפי שוטרים נופך נוסף של חומרא, הואיל והן מבוצעות כלפי אנשי חוק אשר מילאו את תפקידם נאמנה ומלמדות מעצם טיבן על תעוזה רבה והיעדר מורא מן החוק. התנהלות אלימה כלפי שוטרים, או ניסיון לכזאת, נועדה לקרוא תיגר על רשויות אכיפת החוק ועל שלטון החוק, וככזו היא ראויה לגינוי תקיף ומצדיקה הטלת עונש חמור. ראה לעניין זה גם האמור בע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.4.09): "מעשיהם של המערערים, שכללו איומים ותקיפה של שוטרים הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין, הינם בבחינת התנהגות פלילית חמורה ושלוחת כל רסן אשר קוראת תיגר על אושיות שלטון החוק תוך התעלמות מופגנת מנורמות ההתנהגות הראויות שיש להקפיד עליהן...".

ראה גם האמור בע"פ (חי') 41368-05-10 מדינת ישראל נ' נידאל (ניתן ביום 13/01/11) צוין כי: "איומים על שוטרים והעלבתם הן עבירות שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עמן ואינה יכולה להקל ראש בהן. כאשר אדם מעז לאיים על שוטר ולהעליבו, יש בכך כדי לפגוע באחד מאושויות שלטון החוק ובמופקדים על אכיפתו".

15. על החומרא היתרה שמייחס המחוקק לעבירות כלפי שוטרים ניתן ללמוד גם מסעיפים 273 ו-274 לחוק העונשין הקובעים מאסרי מינימום בעבירות של תקיפת שוטרים.

16. הגם שבענייננו הואשמה הנאשמת בניסיון לתקיפת שוטר ולא בתקיפה ממש, מעשיה מהווים התנהגות פורקת עול, אשר הוכיחה כי היא בזה לחוק ולמשרתיו. הנאשמת התנגדה לשוטרים אשר ביקשו לעכבה וניסתה לברוח מהם בסיוע בן זוגה ואביו. משאחז בה השוטר על מנת למנוע את בריחתה, ניסתה הנאשמת לדחוף אותו ולנשוך אותו בכתפו. כתוצאה מכך איבד את שיווי משקלו ונפלו שניהם ארצה. גם כשנפלה ארצה המשכיכה הנאשמת להתנגד לאיזוקה, השתוללה וצעקה ולא שעתה לבקשת השוטרים להושיט ידה ולאזקה. משהובאה הנאשמת לתחנת המשטרה, איימה זו בלשון בוטה על השוטר באומרה כי "תדקור את השוטר חיים בתחת".

17. בהביאי בחשבון את העיקרון המנחה בענישה - הלימה, מידת אשמה של הנאשמת, הערך החברתי שנפגע, כאמור, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ויתר הנסיבות כאמור בסעיף 40 ט' לחוק העונשין, סברתי כי מתחם הענישה ההולם עבירות אלו בנסיבותיהן, נע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר.

קביעת עונשה של הנאשמת, בגדרי המתחם :

18. לחומרא הבאתי בחשבון את עברה הפלילי של הנאשמת הכולל 4 הרשעות קודמות בשתי עבירות של תקיפה סתם ובעבירות של הפרת הוראה חוקית, היזק לרכוש, סיוע לשוד מזוין, סיוע לניסיון לשוד מזוין וסיוע לתקיפה הגורמת חבלה של ממש (כאן המקום לציין כי קיימת אי התאמה בין העבירות המצוינות ברישום הפלילי של הנאשמת לבין העבירות בהן הורשעה בפועל וברי כי אתייחס לעבירות המופיעות בפסקי הדין בלבד). הנאשמת

נידונה בעבר לעונשי מאסר בפועל וכן לעונשים מותנים אשר, כך נראה, לא הרתיעו אותה מלשוב ולבצע עבירות. כעולה מגזר הדין בת.פ. (מחוזי חיפה) 41247-03-11 הנאשמת אף הורשעה בסיוע לניסיון שוד מזוין בחבורה, וגם בפעם זו- נגד קשיש חסר ישע. במהלך אותו ניסיון שוד הותקף הקשיש במכות נמרצות ובחפצים עד לפציעתו ושבירת צלעותיו. כל זאת- בעוד הנאשמת ממתנה בסמוך לחצר הבית כדי לאבטח את ביצוע השוד.

מן המקובץ עולה כי עברה של הנאשמת רלוונטי ומכביד ומהווה שיקול של ממש לחומרא בגזירת עונשה.

19. **לקולא**, ראיתי לזקוף את הודאת הנאשמת המעידה על קבלת אחריות וכן שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי.

20. התלבטתי כיצד יש לשקול את נסיבות חייה המצערות של הנאשמת ואת הבעת החרטה על ידה. עיון בגזר הדין בת.פ. (מחוזי חיפה) 9115-02-11 מיום 24.5.11 מלמד כי גם אז הביעה הנאשמת צער וחרטה על מעשיה והפנתה למכתב המפרט את נסיבות חייה הקשות, את חרטתה ואת רצונה לפתוח דף חדש בחיים. מכתב דומה הוגש גם במסגרת טיעוני הנאשמת לעונש בת.פ. (מחוזי חיפה) 41247-03-11. מבלי להקל ראש בנסיבות חייה הקשות של הנאשמת, דומני שאין שיחלוק שלא ניתן להצדיק באמצעותן, פעם אחר פעם, את מעשיה הפליליים. הנאשמת פוגעת, פעם אחר פעם באזרחים תמימים ואף מוצאת מטרה דווקא בחלשים שבהם. בית המשפט מצווה להגן במיוחד על האוכלוסיות החלשות שבחברה, הזקוקים להגנתו, ובשל כך, על נסיבותיה האישיות של הנאשמת לסגת בפני הצורך בענישה ההולמת את מעשיה, אשר תביא לידי ביטוי את חומרת מעשיה, כיעורם וסלידתו של בית המשפט מהם. יתירה מכך - הבעת החרטה שהביעה הנאשמת במסגרת המכתב, כמו גם רצונה הנטען לשקם את חייה, אינם משכנעים, לשון המעטה, כאשר הם נטענים בפעם השלישית במהלך תקופה של שלוש שנים.

סוף דבר

21. לאור מכלול השיקולים כאמור לעיל אני גוזר על הנאשמת את העונשים כדלקמן:

21.1. מאסר בפועל לתקופה של 14 חודשים.

21.2. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 7 חודשים אשר הוטל על הנאשמת בת.פ. 9115-02-11 של בית המשפט המחוזי בחיפה.

21.3. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים אשר הוטל על הנאשמת בת.פ. 41247-03-11 של בית המשפט המחוזי בחיפה.

21.4. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 2 חודשים אשר הוטל על הנאשמת בת.פ. 27462-09-10 של בית משפט השלום באילת.

21.5. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 4 חודשים אשר הוטל על הנאשמת בת.פ. 1438/07 של בית משפט השלום באילת.

21.6. מקובלת עלי טענת הסנגור לפיה, לו היתה מצרפת הנאשמת את שני התיקים בגינם נידונה בבית המשפט המחוזי בשנת 2011, לא היה מוטל עליה מאסר מותנה באורך

השווה לחיבור שני המאסרים המותנים שהוטלו בשני ההליכים. היות ומדובר במאסרים מותנים שהיקף תחולתם דומה (עבירות מסוג פשע) והם הוטלו בהפרש של מספר חודשים, סברתי נכון להורות על ריצויים בחופף האחד לשני ובצבירה של התוצאה (12 חודשים), לעונש המאסר אותו הטלתי, וזאת בהיעדר כל נימוק לחרוג מהוראות סעיף 58 לחוק העונשין. הצדדים הסכימו כי המאסר המותנה בן חודשיים ירוצה בחופף ובדעתי לכבד הסכמה זו. ביחס למאסר המותנה בין 4 חודשים, לא ראיתי טעם להורות על ריצויו בחופף ובהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין, יש להורות על הפעלתו במצטבר לעונש המאסר אותו הטלתי בגין תיק זה.

21.7. התוצאה היא שמתוך המאסרים המותנים אותם הפעלתי, 16 חודשים ירוצו במצטבר לעונש אותו הטלתי, והיתרה (9 חודשים) תרוצה בחופף.

סה"כ - על הנאשמת לרצות 30 חודשי מאסר, החל מיום מעצרה - 6.10.13.

- 21.8. ההתחייבות מושא ת.פ. 27462-09-10 לא הוגשה ועל כן איני מורה על תשלומה.
- 21.9. מאסר לתקופה של 8 חודשים, אותו לא תישא הנאשמת אלא אם תעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורה מהמאסר, כל עבירת רכוש. ואולם אם תעבור עבירה כאמור מסוג עוון, תרצה מתוכם 3 חודשים בלבד.
- 21.10. מאסר לתקופה של 4 חודשים אותו לא תישא הנאשמת אלא אם תעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורה מהמאסר עבירת אלימות או איומים.
- 21.11. לאור תקופת המאסר שנגזרה על הנאשמת ומצבה הכלכלי, אמנע מהטלת קנס.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח אדר תשע"ד, 18 פברואר 2014, במעמד הצדדים וב"כ כוחם.